

Z redaktorských toulek.

Již dávno přál jsem si seznati mohutné a velebné pásmo Skalního Pohorí i hlavní město horského i hornického státu Colorada, Denver, rozkládající se na úpatí hor a prosulé jak svou malebností tak i útulností. Toužil jsem po tom již déle než desetiletí a až Colorado jest nejbližší náš souseď západní, nebylo možno dříve touze té zadost učiniti, až teprve letos. Poprvé za několik roků úmorné práce mohl jsem hledati několik týdnů odpočinku a ten ovšem hledal jsem tam, kam mne to již dávno vábilo.

V polovici července vyjeli jsme (redaktoři bývají obyčejně "my"), tentokrát však jsme byli skutečně my, totiž já a moje choť) z domova a sice po Union Pacific dráze, po první a nejstarší dráze, která spojila východ s dalekým západem. Jest to skoro k neuvěření, jak rychlý pokrok učiněn byl ve vzdělání a zalidnění tohoto západu. Pomysleme-li, že před čtyřiceti lety v celé Nebrasce nečítalo se ani 25,000 obyvatelů (teď skoro jeden a půl milionu), že veškeren záměrný kraj byla liduprázdná pustina, považovaná za jednu nesmírnou velikou poušť, největší na světě, předstihující i Saharu, pak doista musíme žasnouti nad tím obrovským pokrokem, kterýž během jednoho lidského věku učiněn byl. Před čtyřiceti lety bylo zřízení dráhy pustinou touto záhadou, v jejíž rozřešení nechtěli věřiti opatrní a rozvážní občané, jež považována za pouhý výron zbrklého mozku, kterýž nikdy skutečniti nelze a pro který nebylo lze najíti podnikatelé, již by byli jakékoliv jmění v něj vložití chtěli. Vyšetřování nám údáním zjištěno, že jediný skutečný kapitál, kterýž byl podnikateli pacifických dráh, obnášel \$400,000 a ten použit byl částečně k výzkumům měřickým a částečně k nabytí potřebné koncesse od kongresu. Skuteční podnikatelé, kteří věřili v možnost provedení podniku, neměli prostředků a ti, kdož měli, nevěřili v možnost uskutečnění a v praktické provedení dráhy, krajinou pustou, obývanou ve východní části pouze stády divoké zvěře a tlupami rudochů a jsoucí kopčitou úplnou pouští v ostatních více než tři čtvrtinách cesty. Kdyby nebylo války občanské, může býti, že by ještě po mnohá léta zůstávalo marným úsilí o provedení tohoto železničního podniku, v těch dobách skutečně obrovského. Však když propukla válka občanská, nastala pak strategická potřeba, aby spojny byly obě odlehlejší části země, mělo-li se doufati v trvalé udržení Unie a hlavně z té příčiny byl kongres tak štědrým, že smělým podnikatelům poskytl úvěru a prostředků k provedení záměru, jestliť však provedení schopen byl. Podniku nejen že dána byla subvence ve způsobě pozemků, tehdy ovšem málo cenných a až na nepatrné výminky pustých, z nichž velká většina pustými zůstala a zůstává, a mimo to poskytnut byl úvěr národa, totiž zapůjčeny úpis v obnosu \$35,000 na každou míli tratě, kteráž byla zřízena. A tak podnikatela byla v roce 1864 stavba první pacifické dráhy a sice společností Union Pacific z Omahy na západ až ku Solnému jezeru a společností Central Pacific ze Sacramento v Kalifornii východně až ku Solnému jezeru, kdež se obě tratě spojily. Stavba trvala pět roků a dokončena v roce 1869, což slaveno bylo v celé zemi v každém větším městě. Považovanci tehdy provedení stavby samé a to právem za podnik obrovský, na kterýž Amerika celá hrda býti může.

Stavba dráhy Union Pacific neposkytovala, pokud nedostoupila pohorí Skalního, žádných zvláštních překážek, jež by vyžadovaly nějakou důmyslnost se strany inženýrů. Patrně volena tehdy cesta nejpohodlnější, bez ohledu, zdali tím se prodlouží. Tak ku příkladu hned z Omahy tvoří dráha velkou okliku, zabíhající k jihozápadu, aby mohla býti stavěna údolím potoků Saddle Creek a pak Papillion. Když ujeli jsme z Omahy 29 mil, do Elkhorn, jsme rovnou čarou vzdáleni od Omahy pouze 14 mil. Blíže městečka Elkhorn zabočuje pak dráha do údolí řeky Platte, kterýmž vede přímo na západ 500 mil, stoupajíc pomenáhlou s údolím asi deset stop v každé míli. Jeť Omaha 1,051 stop nad hladinou moře, městečko Denver, 575 mil vzdálené, jest 5,170 s Cheyenne,

519 mil od Omahy, lež 6,050 stop nad hladinou mořskou.

Kdo jel po dráze této před 25 neb 30 lety, ten ovšem krajinu nepoznává. Tehdy bylo jen málo zastávek, stanice od sebe daleko vzdálené a nepatrně obyvatel čítající, krajina pak pláň, na kteréž pouze jen při řekách aneb tocích vodních viděti bylo jednotlivé stromy, aneb po případě jen křoviny a výmínečně jen malé háje. Nyní však ve východní Nebrasce jedeme již krajinou dobře vzdělanou, hustě osídlenou, již četné, za tu dobu vypěstované háje dodávají malebnosti a příjemného vzhledu. Stanice, aspoň po prvních 200 mil, jsou hustě za sebou a mnohé z nich zkvěty v pěkná a veliká města. Tak ku příkladu 46 mil od Omahy nalézá se Fremont s 10,000 obyvatelů a značně rozvíjejícím se průmyslem. 90 mil od Omahy je Columbus s více než 4,000 obyvatelů a značným rozvětvením železničním. Za Columbus vedou tratě úplně rovnou čarou přímo na západ v délce 40 mil. Od Omahy 153 míle leží Grand Island, město o 9,000 obyvatelů, kdež se nalézájí železniční dílny, cukrovar, velké mlýny, elevatory a jiné podniky obchodní a průmyslové. Ve vzdálenosti 196 mil jest Kearney, mající 7,500 obyvatelů, kdež jest bavlněná přádelna a polepšovna pro nedospělé provinilce.

Krajina až ku Kearney a jižně i severně od téhož města hodí se dobře ku vzdělávání a lze říci, že jest nepředstížitelnou v úrodnosti všech plodin mírného pásma. Veškerý však kraj dále na západ ležící, ač částečně má půdu dobrou, hodí se hlavně jen za pastviny. Počínáť tu již pásmo suché, totiž krajina, v kteréž nepadá dostatečně dešťů, potřebných ku vypěstění úrod. Ani zavdžňování v nepomáhá, neboť půda jest více méně alkalickou a zavodňováním přivádí se žravnina na povrch, ničíc aneb močíc rostoucí osen. Jediné co zdá se zde prospívati jest vojtěška, jež temnou zelení líší se nápadně od ostatního rostlinstva. Před patnácti a dvaceti lety panovala domněnka, že postupem vzdělávání půdy docílí se větších srážek vodních, hojnějších a častějších dešťů a že celý ten svah od úpatí Skalného pohorí stane se způsobilým ku rolničení. Dovožovalo se, že vzděláváním půdy stane se tato spůsobitelnější k přijímání vláhy, kterouž pak opět vydávati bude do vzduchu, což bude přispívati ku tvoření mráčen a častějších dešťů. Theorie tato se neosvědčila. Východní polovice Nebrasky osazena je a vzdělávána skoro celá po 20 až 30 roků, avšak tím nerozšířilo se pásmo mající dešťů dostatek a nerozmnoženy srážky vodní v dřívějších suchoparech. Osadníci v nejzápadnější Nebrasce po 10-15 letech zkoušení seznali, že vzděláváním půdy dešťů nepřibývá. Nyní již neslyšeti mnoho o této theorii a čím dále tím více vzrůstá přesvědčení, že západní polovice Nebrasky právě tak jako Kansas a Dakoty musí zůstati věnována pouze jen dobytkařství.

Největším z měst západně od Kearney ležících jest North Platte, (2796 nad hl. m., — 291 mil od Omahy vzdálené), kteréž čítá asi 3500 obyvatelů a je značným střediskem obchodním. Leží blíže stoku obou ramen Platte řeky, severního a jižního. Na první pohled viděti jest, že severní rameno jest mnohem mocnější a plnější hojností vody, kdežto rameno jižní jest skoro úplně vyschlým touto dobou roční, neboť na vyšším jeho toku spotřebuje se veškeré vodstvo k účelům zavodňovacím, poblíž Denver. Krajina as na 200 mil západně od Kearney neposkytuje pohled valně užitečný. Vřiny, kteréž ohraňují údolí Platte, zdají se býti holými aneb jen spoře porostlými. Vzdělávání půdy polí zřítí jest poskovrou a rostlinstvo na nich jest chatrným. Pouze jen vojtěška svou bajnou tmavou zelení vyniká. Když však minuli jsme Julesburg (375 mil od Omahy, 3446 st. nad mořem), kdež rozvětňuje se U. P. dráha, hlavní trať, ubírajíc se směrem západním ku Cheyenne a odočta denverská směrem jihozápadním ku Denver, čím více blížíme se ku Denver, tím více nabývá krajina jiné tvářnosti. Místy jedeme kol polí vzdělaných, na nichž pěstují se obvyklé plodiny pomocí zavodňování a opět jedeme místy, kde zavodňování snad zavésti nelze a ty líší se od polí patrně svou pustou vypráhlostí. Tato krajina podlé jižního ramena Platte řeky není tou nejlepší zavodňovanou

krajinou v Coloradu. Aspoň letos v polovici července nemohly se plodiny tu pěstované ani zdaleka rovnati plodinám ve východní části státu na nezavodňovaných polích vypěstovaných, jednak vadila tam letos pozdní doba jarní a jednak přičítati to dlužno zmíněné již alkalické povaze půdy.

Nové vychování.

Edmond Demolins, redaktor časopisu "Science sociale", vydal nedávno spis "Na čem zakládá se povýšenost Anglosasů", jenž obecnou vzbudil pozornost nejen ve Francii, ale i v ostatních zemích evropských. Autor, nadšený přířecem anglické soustavy vychovávající, překvapen jest všudypřítomností Anglosasů. Kamkoli popatříme, všude vidíme stopy rozšíření tohoto kmene. V Americe panuje prostředkem Kanady a Spojených Států, v Africe prostředkem Egypta, Kapska a Sudanu; v Asii prostředkem Indie, Birmy, v Oceánii prostředkem Austrálie a Nového Zélandu; v Evropě a v celém světě svým obchodem, průmyslem a politikou. Obdivujeme se všudypřítomnosti Angličanů, přezíráme je proto, že nepřicházejí do té neb oné země jako Němci s četnými bataliony a výtečně vyzbrojenou armádou; přezíráme Angličana proto, že obyčejně přicházejí sám se svým pluhem. Při tom však zapomenáme, jaká jest cena tohoto pluhu a jaké jsou vlastnosti samého Angličana.

Po dlouhém pozorování (autor žil v Anglii přes 4 léta) Demolins dospěl k přesvědčení, že příčinu superiority kmene anglosaského hledati sluší v jeho způsobě vychování dětí. A jak si vedou Angličané při té výchově?

1. Rodiče angličtí nemyslí, že jsou děti prostým pokračováním jejich osobnosti, jejich dalším životem. Naopak oni je pokládají za bytosti, které budou brzy nezávislé od nich. Proto mají hlavní péči o to, aby upřísnili tuto nutnou emancipaci a to v podmínkách nevytvořených dětských.

2. Rodiče angličtí jednají se svými dětmi od počátku a vždy jako s osobami velkými. Tím z nich činí osoby velké a osobnosti pravé. Tak jak se s lidmi zacházejí, takovými jsou. My naopak s nimi jednáme jako s dětmi a to nejen v útlém jejich dětství, ale až i do věku mužného a také potom, když se stali zralými. Nemůžeme si odvyknouti myšlénku, že jsou to děti, protože jsou to naše děti.

3. Rodiče těchto národů ve vychování hledí k budoucnosti, novými potřebám života a ne k podmínkám minulosti, k podmínkám pokolení předchozího. Oni neuvádějí svým dětem za vzor, čím byli sami, jindy, a prostředím, ve kterém žili.

4. Rodiče u těchto národů mají nejen největší péči o zdraví, ale oni mají největší starost o sílu a úplný rozvoj energie fyzické. A této síly nevyhledávají v přílišných cvičeních tělesných a v unaveních, která by naopak měla za následek zeslabení těla. Oni naopak mají pozoruhodné pochopení pro obvyklé podmínky života fyzického.

5. U těchto národů rodiče učí záhy své děti zacházeti s věcmi materiálními. Tak je zvykají, aby samy pořádaly věci, které jim slouží, a povzbuzují je, aby vyhledávaly uspořádání užitečnějšího. — Necházejí je odcházeti a přicházeti zcela samotné a to velmi záhy, dávají jim na starost různé záležitosti, určité komise, kteréž jsou s jejich síly.

6. U těchto národů rodiče dávají učiti své děti hlavně femeslu. A tuto národově nemají pro práci ruční nejvyšší pochránání, jaké hlásá se v ostatní Evropě. Již dávno vyvětili se z tohoto starého bludu, jež byl národům evropským zhuboňejší, nežli sto porážek na nich; jež jsou zaměstnání ušlechtilá a neušlechtilá. Oni mají pouze za to — a to je správnější — že jsou lidé schopní a neschopní, pracovití a lenoší. Tak syn lordův bude statkářem, továrníkem nebo obchodníkem a neponíží se, neboť tato práce je stálá. Přece však jest povolání, kteréž pokládají za nižší nežli ostatní, jest to povolání úřednické. Činí mu dvě výtky, za jedno, že není výnosné a za druhé, že odepíná člověku neodvislost; a vychování anglosaské v nejvyšším stupni rozvíjí náklonnost a potřebu neodvislosti.

7. Rodiče předcházejí děti své ve znalosti uličných sovot. Jak by tomu mohlo býti jinak ve společnosti, kde lidé více hledí k budoucnosti nežli k minulosti, více k obvyčejným zaměstnáním neustále zdokonalovaným nežli k postavením administrativním, nehybným.

Proto není s podivením, že rozmluva otce s dětmi má hlavně ráz vážný, reální, mužný. Nevychvalují svět dle mody, nýbrž vychvalují boj o život, svépomoc, ducha podnikavého.

Uvěsti děti do nutnosti, aby si zjednaly postavení samy, a nepočítaly na pomoc svých rodičů, toť jest podstatná podmínka vychování, přízrpsobeného potřebám novým. Jakožto pozoruhodný příklad anglické svobody vychování Demolins uvádí novou školu v Abbotsholme, kterou řídí jeden z nejlepších současných paedagogů, dr. Cecil Reidy. Tato škola byla založena r. 1889 na vsi, v dání od města, a byla vzorem podobným školám, které vznikly na jihu Anglie v Sussaksu a Bedalej.

Nové vychování povzbuditi má žáka k rozumné činnosti: proto dlužno ponechati mu ve všem jeho mravním chování jistou svobodu, která má postupně růsti. Škola jest internat. Vychovatel zije neustále s chovanci ve škole, kde s nimi zároveň obědvá. Vychovatel žije ve škole ne k vůli dozoru, nýbrž k vůli vychování. Účastňuje se všech zaměstnání chovanců, jak v učebnách tak i v době odechu, ve hrách atd. Odívá se tak jako chovanci. Tento neustálý styk vychovatele s chovanci školy nevyhnutelně zavádí mezi nimi blízké, skoro otcovské vztahy.

Všeka učebná práce koná se ve škole za přítomnosti učitelovy. Velká část času má býti věnována hrám a fyzickým zaměstnáním. Škola jsouc volna na všech stranách ponechává dětem více svobody a uvádí je ve styk s přírodou. Takto se mohou chovanci lépe než nyní seznámiti se životními a rostlinným světem, jež je obklopuje, s půdou a rozličnými zjevy přírody.

Abyste profesoři mohli věsti vychování ve směru vyličeném, musejí býti "dobrymi představiteli lidské povahy v různých jejích projevech". Musejí vynikati v ohledu mravním, rozumovém, fyzickém i paedagogickém.

Romantika v Itálii.

Zajímavou jest a zůstane Itálie pro vždy. Proto, že v ní nevytře romantika. Tentokrát jest hrdinou tohoto genu generál Ricciotti Garibaldi, syn osvoboditele země italské. Pójde na cestu romantickou. Mrzí ho nynější prosa světská. Od té doby, kdy v Řecku bojoval proti Turkům, neměl státní ve vlasti své a počal zabývati se převratnými myšlénkami. Teď má ideu z brusu novou. Chce humberovskou monarchii skáceti v prach a na socialistickém základě založiti republiku. Klerikální, pod protektorem papežovým. Idea, které originality upřítí se nedá. Před měsícem dělal k tomu přípravu v Argentině. Nešť divu: vždyť sám otec jeho zahájil kariéru svoji jako bojovník za svobodu v jižní Africe. Chce tam založiti italskou osadu, čítající nejméně 100,000 duší. Přítšho měsíce odjede také princepe Odesaichci do Buenos Ayres, který na kolonisační plán s principem Torloniou dal peníze. Podnes neví se, jak asi Ricciotti se svojí novou kolonií to naračít, aby porazil Itálii. Nicméně romantických momentů jeho výprava americká postrádáti nebude.

V Sardinii za to romantice nerozumějí tolik. Snad také nechtějí. Aspoň není nikterak romantickou metoda, kterou řídí se setník karabinníku Pettela ve svém postupu a krocích proti brigantům. Za čtvrt roku učinil jich neškodnými sedmdesát.

Po dlouhá léta jako nepřemožitelní pašové ovládali briganti celý okres unovský a olienský. Jejich "curriculum vitae" zajímavé historky podává o jejich "činnosti". 27letý Elia Serra Sanna má na svědomí tři vražedné pokusy, deset vražd, šest případů vydírání, čtyři únosy, osmkrát poškození majetku, trojí pokoušení na těle atd., 34letý Giacomo Serra Sanna, tři krádeže, dvojí poškození majetku, jedno poškození na těle a devět vražd. Pan Giuseppe Pau "vyznámenal" se vedle četných menších deliktů třemi vraždami a dvacíti vražednými pokusy, Tomaso Viridis dvěma vraždami, Giuseppe

11 vraždami a čtyřmi vražednými pokusy. Honba ta trvala několik hodin a zaplatili jí životem tři karabinnici a jeden voják. Již před půl rokem vyjednávali s briganty karabinnici vzdání se po dobrém, ba několikrát odebralo se do lesů na pouhé čestné slovo lupičů několik důstojníků vyjednávat osobně s jejich pohlaváři. Na jeze dokonce tito se nabídlí, že hromadně za pobytu králova v Sicilii před ním předstoupí a dají si jím dikovati trest. Není to příznakem nejromantičtějšího středověku?

Teď však je po romantice. Pěs hrdinný odpor svůj briganti podlehlí, neboť vláda odhodlala se konečně k energickým krokům. Nevztáhla přesilou zbraně. I kdyby celý sbor vojenský vysílala do Sardinie, nebyla by pořídlá niče. Ostrov ten nemá obvyklý ráz území evropských; v jeho pralesích, úskalích a pustinách nevznají se novodobí vojáci. Vláda zvláštila peněz, lstí a diplomatických chytráctvím, zjednavši si celou armádu vyzvědačů, kteří pomáhají brigantů jednoho po druhém lákali do pastí, tak že je osamocené, a přátelské i bratrské pomoci zbavené, četnické ležce zlapali. Tito hezký peněz sobě vydělali. Vyneslat jim poslední žez, kteráž zkosila lupičské pohlaváři, na jejichž hlavy vypsaný byly značné ceny 52,000 franků.

Romantické scény odehrály se poslední čas také v Římě. Jeho obyvatelé podléhají totiž více méně pověře a zbabělosti, byt se větší byli požívali "vzdělání" a na sebe větším nalézájí se stupni společenského stavu. Nejvíce bojí se však zemětřesení a bázeň jejich zvlášť je ještě nížím nepověřená povídačka, že hned po prvním nárazu následuje druhý. Jak jenom otfese se země jednou, vyběhnou všichni Římané bez ohledu na toaletu plni úzkosti na ulici a na náměstí a čekají tu otce druhý. Za posledního zemětřesení byla situace jejich tím romantičtější, že země otfála se hned po druhé hodině s poleďne. Té chvíle odpočívají starousedlí Římané buď zcela nebo částečně s vlečeň na svých lůžkách. Představte si tedy malebnou podívanou na to, jak tisícové a tisícové paníček a pánů v hejprostších nedbalkách vyběhnou na ulici, padne na zem a zatíná prsty své křečovitě do země, vzývajíc o pomoc v úzkostech bohorodičku. Za žádnou cenu nechtějí nikdo domů. Teprve o 4. hodině odpolední si to rozmyslili. Strhli se prudký líjak a poněvaž Římané bojí se vody jako kočky, byli nuceni chtě nechtě do svých pokojůk opět se vrátiti. Vyšlo ostatně na jevo, že všechny zvěsti o obrovské škodě, které do světa hlásány hned první den, nejsou ničím jiným než ovocem — bázně. Ani v kampaňských městech, kde náraz byl nejprudší, neměli škod značných.

Přílišnému uhrátí při práci aneb při tanci a následovním nachlazení má ... za následek ... Ztuhnutí údů. POUŽÍVÁNÍM St. Jakobů Del, přináší rychlé a jisté vyléčení.

Horský turist hledající velkolepou a krásnou scenérii nalazne jí v nesmírné romantosti a bohatosti v Coloradu, tak že nežli rozhodnete se ku cestování, bude dobře, když napřed budete hledati všemožného poučení. Dráha Denver & Rio Grande vydává řadu pěkných ilustrovaných brožur, kteréž obdržíte všechny když si dopíšete na S. K. Hooper, G. T. & P. A., Denver, Col. 95x10

Adresář spolků Česko-Slov. Dělnický Podpor. Jednoty pro severské národy: Minnesota, Iowa, Wisconsin, Nebraska a obě Dakoty.

Hlavní Jednota v Montgomery, Minn. oddává své schůze každou 2. sobotu v měsíci v síni P. V. Staňka o 8. večer. Velkopředseda J. Nestával. Velkotajemník, F. V. Staněk. Velkočlenové Jos. E. Sokol, Velkopokladník Josef Maruška.

Č. I. v Montgomery, Minn. oddává své schůze každou čtvrtou neděli v měsíci. Předseda Fr. K. Staněk. Tajemník Fr. Misa. Účetník Jos. E. Sokol. Pokladník Karel Havrl.

Č. II. Mladých v Le Sueur Center, Minnesota. oddává své schůze každou 2. neděli v měsíci síni 100F. Předseda Jakub Kreník. Tajemník V. Štěpán. Lexington, Minn., účetník Jan Bicek, pokladník Václav Krava.

Č. III. v St. Paul, Minn. oddává své schůze každou 3. úterý v měsíci. Předseda Jan Bednář, tajemník Frank Skok, 583 West 7th St., účetník Frant. Bělka, 301 Colburn, St. Paul, Minn.

Karel Havlíček Borovský, č. IV. v Minneapolis Minn. oddává své schůze každou 1. neděli v měsíci v síni 4. 221 corner of Washington & Cedar ave. Předseda Petr Straka, taj. August Mendl, 1411 3 St. So., pokl. Josef Popelář, účetník Jos. A. Brecht, 182 2 1/2 St. So.

Č. V. v Nové Praze, Minn. oddává své schůze každou 4. neděli v měsíci. Předseda Vojta Chalupský, taj. F. J. Novotný, účetník Václav Posel, pokladník Jakub Svoboda, New Prague, Minn.

Komenský č. VI. v Hayward, Minnesota. oddává své schůze 1. neděli v měsíci. Předs Jos. Bell, dozorce Jos. Funfar, taj. K. Funfar Glenville, Minn., účetník J. Kučera, poklad. Matěj Benek, Oakland, Minn.

Karel Velký, č. VII. v Nové Třeboni, Minnesota. oddává své schůze každou 4. neděli v měsíci. Předseda Jan Klein, pokladník Josef Nový, účetník Jan Filippek, tajemník Jan Jindra Kikerey, Le Sueur Co., Minn.

Č. VIII. Rovnost Owatonna, Minn. oddává své schůze každou 1. neděli v měsíci v síni C. S. P. Předseda Fr. Malxner, tajemník Anton J. Valous, účetník Karel Ringhofer, pokladník Josef A. Stranský, Owatonna Minn.

Spolek č. IX. v Pine City, Minnesota. oddává své schůze každou čtvrtou neděli v měsíci. Předseda Anton Pávek, místopředseda Jan Štechl, tajem. Jos. Bartoš, box 26 Beroun, účetník Jan Hejda, Pine City, Minn., poklad. Frant. Pávek.

Č. X. Čechoslovan, v Olvivia, Minn. Předseda Karel Kohn, místopředseda Mat. Petříčka, tajemník Frant. V. Křech, box 204, Olvivia, Minn., účetník Bedřich Rošek, pokladník Václav G. Flovhart.

Čechie č. XI. v So. Omaha, Neb. Oddává své schůze každou druhou čtvrtku v měsíci o osm hodin večer v síni J. Koutského. Předseda Václav Šnajdr, tajemník Jan Koutský a 20 a Q ul., účetník Jan Hajný pokl. J. Kotrč.

Číslo XII. Chrudim v Racine, Wis. oddává své schůze každou třetí sobotu v měsíci v 7 hodin večer. Předseda Jos. Dulek, 101 Hagerst St., taj. Jos. Stiehlík, 1822 Milwaukee St., účetník J. L. Byx, 1022 High St. 1

Jediný český závod olivnický, strojnický a zámečnický v Omaze... Leo Barooh, 503 So. 13th Street. Telefon 1597. Zavadění vody, plynu a kanalizace provádí se levně a dobře. Státní jednateřství pro jediné osvětlé-ové Clevelandské pival pumpy. The Big 4 I. Dixie & Columbia mlátičky čisti obilí nejlépe sou nejlepším spořitelním obilí. II. Neoprekonatelný jeteřový slavnokový motor, kterýž v 10 minutách jeteřového nehlí každý jiný stroj a dlužímu je zřítí. III. A & T rolnické a tažné parní stroje jsou nejlepšími a nejbezpečnějšími na světě. IV. A & T jeteřové stroje jsou stády prvé a nejlepší v celém světě. Vydávány jsou... Aultman & Taylor Machinery Co. Mansfield, Ohio